

מסורת הש"ס

א) מכות ס: ז' ע"ב סנה
עיינין. ב) נכות ס: ז'
לחא וקן סנהני כיתומ
ס: ז' ע"ב. ג) נכ"י לחא.
ד) ונכרין עין סק ד'
ח' חמתלילס מרנא
ירושלמי סנה דסקריין.

תורה אור השלם

א. יודע צדיק נפש
ברמות ורחמי רשעים
אכריה משי' י' ב'

מוסף רש"י

דכלבא שרוב. סט אה
מפשי' ירושלים על
הננס לבית רשב ככל
היה יודע שפ' בתוכו
ג. יודע צדיק נפש
במתו. מה נהמנו וני
כיתו לריכס ומשי' י'
שלי ושלכם שלה
הא. מיה מלמדי ארי
ומלמסס חס על ידי
הא בתוכו ס: ז'

פירוש הרא"ש

ה"י ציפתא. הגביה
המחללת ומתן על הכ
שילח סט שמות: רבכבא
שבין. שרי גדול היה
דלחילת בתק היתרון
גישין דף טו. רפינא
ד' ירושלים דרובא. סט
יהי לי סיפוק אנשה לך
ירושלים על וזכ עערה
הקולח ער על וזכ וקן
ענה לה דלחילת כפיק
במה אשה (ד טו): ארא
אליהו ב' מי נחמס
מנער מפרנס: מן ענא
עושין אל על וזכ או
מן אחד מתין האלן:
גווא. חיות מן גדול:
מן משיבוינא. פסס אחת
הכריז וישאל לנת ממות
ויהי אחס ר' עקיבא
מתטרוינחא אחת אמרה
לו מי שאתר ויהי העולם
והיס הגדול יהי ערבים
ש' כשהגיע זמן הפירעון
חלה ר"ע הלכו ועמדה על
שפת היס ואמרה ידעתי
שלמלח עכנני אינע חס
ר"ע היה פורע בזמנו
מי שאתר ויהי העולם
והיס יתלמו ערבותה מה
עשה הקב"ה שלה רוח
שעות בכחו של קיסר
ונטלה קופסא מלחא זכ
ומגליות ושלח על מי
הינס וכוזה הפיאה לפני
אחיה מתטרוינחא ונטלה
וכשעמד ר"ע מחלו נטל
כידו הממון והביאו לה
אמרה לו כבר פרעו
לי ענדין

הנודר מן המבושל פרק ששי נדרים ר"ן

דלי ציפתא. הגביה המחללת שהיה יושב עליה: ואמר ליה לשוחא.
לחלו לנעיקה: מוי מאי איכא. ראה כמה עושר יש לי. שנעשה לו נס
וגמלתי כל אותו מקוס והזינס: ואיפנסיקס ליה כפיסוף. זימות
הקורף: הוה גנזי כי סיבנא. היו ישנים בין המתן שלא היו להם

כרס וכתמות: קא מנקיש ליה
משיבוינא מן מוייה. היה מלקט המתן
משערו: אי הוי לי רמינא לך ירושלים
דדיבא. אם יהיה לי סיפוק שאמעשר
אנשה לך ירושלים של וזכ בתי נפש
שמלוימת בכל עיני ירושלים והיינו
דלמירין נמסקת שבת דף טו. עיר
ירושלים של וזכ כדענדי ליה רבי
עקיבא לדניטהו: אסא אליכו קרא
אכבא וכו'. ענדי הכי משוס קורת
רוח לכן דלדידי לא היה לו אפילו
מתן כמו להם: שפיר עבדי לך אבון.
לדדריך מנכסיה: חדא דלא דמי
לך. שהוא גרוע ממך ועוד שמיתך
כללמנות חיות שהרי היתך כמה
שמי: יודע צדיק נפש בהמיו.
את דלמרי דלחסי הות ידעה דר'
עקיבא הוה ואמרה ליה דלא מימנניא
צניניה. ואית דלמרי דלא הות ידעה
אלא הכי קא אמרה דנדיק לא מצוה
לאנישי: שלי ושלכס שלה היא. על
יה הוה כל מה שלמדתי: מן שיש
מילי איפטר רבי עקיבא מן כלבא
שבין. דפליג ליה בנכסיה: ומן
אילא דספינתא דכל ספינתא ענדין
לאנישי: עושין לך (ס) מן אותו
ענין של אל. ואית דגרסי מין עיינא
הו עושין כמין אלא של ען והיו
נמנים כו כספס: אנשיה על כיף
ימא. ששכחו לאותו אל על שפת היס
ונללו רבי עקיבא: ומן גוואו. מינה:
ארבעה וזוי לספואלי. לירדי היס
לי שוס דבר: (ט) מרנא עליה.
ימתין אדוניו עליו עד שניבא לך
ימר: דוימנא חדא עכטס ספינתא.
וכל ממונא דהוה כספינתא הוה מונח
בהסו גוואו: ומן מטרוינחא.
שפעס אחת הוצרכו חכמים ממון
הרבה לבית המדרש ושיגרו את ר'
עקיבא אלל מטרוינחא אחת ולויה
ממנה ממון גדול וכשנתנה לו אמרה
לו מי יהיה לי ערש שפרע לי זומן
קבוע אמר לה מי שאתרלה אמרה
לו הקב"ה והיס שהיה ביה על שפת

דלי ציפתא. מחללת: מוי מאי איכא. מעשה נסים הוה נקיט:
מן מוייה. היה מלקט המתן משערומיה: רמינא לך ירושלים
דדיבא. תכשית של וזכ שירושלים מזויר זה והכי ענדי לה דלחילת
כפרק כמה אשה (שבת דף טו): אסא אליכו ארמי לטון כלאשא. כדי

לנחם אותם ולהרבות להם שיש עינים
יותר מהם: דלא דמי לך. שאינו
דומה לך ממספחה משונה כמותך:
ואס להיכא. שלא היו לה נגדים
לראייה: יודע צדיק נפש בהמיו.
יודע הוא זה שנלעטעמי כשנילו:
שלי ושלכס שלה הוא. תורתי
ומורכס כשנילה היא שנמנה לי
ענה למחל לבי רב: אילא דספינתא.
ככל ספינה היו עושין דמות אל מעך
לנחם ולסימן שהחא הספינה קלה
בהליכתה כאלו והיו ממלחין אותו
דיגרי וזכ: ומן גווא. מינה העשייה
להניע בתוכה ממון הספינה
כדלמירין (ר"ה ג) כי גוא דלחמנא
לשון אולר: ומן מטרוינחא. פעס
אחת הוצרכו ר"ע ותלמידיו ממונא
והלכו אלל מטרוינחא אמרה לו לר"ע
הריני מלוח אומך ותהיה אמה לוחי
והקב"ה יוס ערביס דבנר קנע לה
ומן לפרעון וכשהגיע זמנה הלכה
אותה מטרוינחא על שפת היס אמרה
רכש"ע גלי ידוע לפנך שר"ע חולה
ולא היה צדו לפרוע חובו ראה
שאתה ערצ דבנר מיד נשמתית בתו
של קיסר ונטלה ארצו מלא אנבים
טובות ודיגרי וזכ וזרקה לתוך היס
והיס הביאמו בתקוס שהיתה אותה
מטרוינחא יושבת על שפת היס מיד
נטלה אותו ארצו והלכה לה לימים
נמרפא ר"ע וזכ לו אלל היא
מטרוינחא ומעומי צדו לפרעון
חובו אמרה לו חזרמי אלל
הערצ והוא פרע כל החוב והא
לך מה שנתן לי יותר ומאוחו
ממון שהחזירה לו נמשער ר"ע:
ומן

עבדין ליה (ט) מין עינא זימנא חדא אנשיה על כיף ימא אתא הוא אשכחיה
ומן גוואו דוימנא חדא יתיב ארבעה וזוי לספואלי אמר להו אייתי לי מודעם
ולא אשכחו אלא גוואו על כיף ימא אוחיה ליה אמרו ליה (ט) עבדי מרנא עליה
אישתכח דהוה מלי דיגרי דוימנא חדא טבעת ספינתא (ט) וכולי עיקרא הוה
מחית בההוא גוואו ואישתכח בההוא זימנא דמן ד' דסרוקינא ומן ממרוינחא
ומן

הגהות הב"ח

א) ב"ח א"ל הוה נקיט:
ב) ס: ז' ע"ב וידע שביק
ליך לחילת חיות: (א) סט
ואשמר מן בכסיה מן חית
מילי: (ב) סט ענדין ליה
חד מן עינא: (ג) סט
אמרו ליה יעבד מרנא:
ד) סט טענת ספינתא
דמן דסרוקינא וכויליה
עיקרא וכו' כסווא וכויליה
ומן מטרוינחא כלי:
(ה) רש"י דיה חדא דלא
וכי עיניס הקיד וחסרי
מיה ואת לחיכא וחסרי
היה לה בגריה ראוייה
הקיד: (ט) דיה ומן
אילא וכו' עושין לך
אות מן עין של אל
ואית דגרסי מין ענא הו
עושין: (ט) דיה חסרי וכו'
דבר הקיד וחסרי מיה
יעבד מרנא:

תוספות

ר"י ציפתא. פירוש הגביה
המחללת ומתן שיתאל
סט שמות הכרס ננס:
גזי בתיבנא. מחמת עיני:
מפקים יתי תיבנא. מתה
שאלחו לו כשפיר: דרמא
ליך ירושלים ומתן שיתאל
וקן עשה דלחילת כשנת
ונף טו. ר"א. רמא רש"י
ליך. לית ליה וזנין
לך: א"א דספינתא. כל
הספינות עושין להם אל
זה: ומן משיבוינא.
פסס אחת הוצרכו תלמידי
רבי עקיבא למנות הלבו
אלל מטרוינחא ללוח ממתה
אמרה להם איני מאחמת
לך: אמר לה רבי עקיבא מי
את ספלה שאתן לך ערצ
אמרה לו מי שאתר ויהי
העולם ויס הגדול וכשהגיע
זמן חלה רבי עקיבא ולא
בא הלכה על שפת היס
אמרה רכש"ע היס חלה
רבי עקיבא ענדין והוא
הפמיך ערצ לי מה עשה
הקב"ה בלחיו היס נשית
נת קיסר ונטלה קופסא
מילאיה כקף חובי והטילה
ליס וזכא וזכא לאוחו
מקוס ונטלה אותו ומלחה
כה ממון גדול וכשנתפסא
רבי עקיבא בא אללה ואמר
גלי ידוע לפני מי שאתר
ויהי העולם שחלתי בלחיו
המון עשיתי הרי כל ממוןך
כדי וקיסרה לו כל המשעך
וכניסימו צדיק כמייה ונתנה
לו מתנת גדולות:

היה יכול להניח הממון יאלת אותה מטרוינחא על שפת היס ואמרה רכש"ע גלי ידוע
היסי לפנך כי לך וליס הזה האמנתי מעומי הכניס הקב"ה רוח שעות בלבה של נכת] קיסר וכנסה לבית גזיו ונטלה קרעליה וזרקה ליס והשליכה
היסי לפתח ביתה של אותה מטרוינחא ונטלתה ולאחר זמן הביא לה ר' עקיבא הממון ואמר לה אל ימר לך שלא בכחמי לך הממון
בזמן שקבענו שחלתי אמרה לי יהא הכל שך שממוי בא לידי בזמנו וספרה לו כל המעשה ונתנה לו מתנת גדולות ופטרונו שלום:
ומן